

DE OORLOG AAN DE DUITSCH-RUSSISCHE GRENS

Door de Duitschers op de Russen buitgemaakte geweren.

Een stukgeslagen Russische vliegmachine, die nu door de Duitschers vervoerd wordt, teneinde enkele onderdeelen nog te gebruiken.

hen verschillende geheimzinnige toebereidselen zag maken. „Je nieuwsgierigheid zal spoedig bevredigd worden,” zei Lize grimmig. „Papa u moet pompen, dan zal ik spuiten.”

En Papa pompte, pompte met ijver en volharding, terwijl zijn dochter de slang vasthield en deze zoo goed richtte, dat Samuel Plesmeyer weldra geen drogen draad meer aan zijn lijf had. Hoe hij zich ook keerde of wendde hij kon aan den goedgerichten waterstraal, die vooral op zijn gezicht gemunt was, niet ontkomen. Beneden zat Pluto de verrichtingen met alle aandacht te beschouwen. Blijkbaar was de hond van meening, dat zijn baas bezig was dat individu uit den boom te spuiten als een kluijfe voor hem.

Toen de pomp eindelijk ledig was, hing de ongelukkige Samuel als een natte vaatdoek aan een der takken. Pluto keek zeer teleurgesteld, maar bleef geduldig zitten in afwachting van wat er verder gebeuren zou.

„Ziezoo!” zei Lize, terwijl ze haar slachtoffer met vol-doening aanschouwde. „Het is een warme dag, hij zal dus wel in een paar uur opgedroogd zijn.”

„Goeie hemel!” riep de ongelukkige huwelijksmakelaar in wanhoop uit. „Hoe lang ben je van plan me hier te laten zitten.”

„Tot je bewakers gekomen zijn, natuurlijk,” antwoordde Lize.

Ondertusschen had het nieuw van den gevangen gek zich door het dorp verspreid, en een menigte nieuwsgierigen hadden zich rondom den boom verzameld. Sommigen van de toeschouwers stelden voor om het stortbad of, eigenlijk het spuitbad nog eens te herhalen, opdat de gek goed zou worden afgekoeld.

„Och, ik geloof niet dat het noodig is,” meende Lize. „We kunnen hem wel naar beneden laten komen. Hij is nu niet gevaarlijk meer.”

In waarheid zag de druipende Plesmeyer er meer beklaagenswaardig dan gevaarlijk uit. Toch was het merendeel der omstanders hiervan niet overtuigd.

„Je kunt gekken nooit vertrouwen,” merkte de tuinman op. „Laten we hem liever nog een flinke douche geven, dat koelt de waanzin af!”

Dit voorstel vond algemeene instemming.

„O! als jullie toch maar eens naar me luisteren wilden,”

klaagde de ongelukkige in den boom, „in plaats van dat verwenschte water me in mijn gezicht te spuiten.”

In wanhoop keek hij rond naar een medelijdend gezicht; toen opeens verkeerde zijn wanhoop en verdriet in blijdschap. Hij herademde, want daar, aan het tuinhok met de handen in de zakken, het tafereel met de grootste belangstelling gadeslaande, stond Piet Rensing. In de vreugde van het oogenblik voegde hij een paar heete tranen, tranen van blijdschap bij het vele vocht dat hem pas zoo rijkelijk was toebedeeld.

„Kijk Papa!” zei Lize, toen ook zij den nieuw aangekomene opmerkte, „daar heb je dien vervelenden kwibus, die mij laatst zoo lastig viel!”

„Ik zie dat je hem gevangen hebt,” zei Piet Rensing, terwijl hij de menschengroep rondom den boom naderde. „Ik zal hem wel van u overnemen.”

„Ken je hem?” „Ben je zijn bewaker?” „Wie is hij?” klonk het in hoor.

„Nee, zijn bewaker ben ik niet,” zei de verraderlijke vriend, „maar ik weet wie hij is. Ik zal me wel met hem belasten, als u het goedvindt.”

„Zou 't veilig wezen?” vroeg de oude heer Poelman. „Kijk eens hoe woedend hij is! Hij moet in het dwangbuis, geloof ik.”

Tot het uiterste geprikkeld door dergelijke beoordeelingen braakte de arme Plesmeyer in zijn woede zulke onsamenhangende verwarde zinnen uit, dat dit gevoegd bij zijn allerbarmelijkste verschijning hem ongetwijfeld een plaats in de best verzekerde cel van een krankzinnigen-gesticht zou hebben bezorgd.

Piet Rensing baande zich een weg door de menigte en sprak zijn beklagenswaardigen vriend op fluisterenden toon toe. Pluto was bereids onder hevig protest zijnerzijds naar zijn hok teruggebracht.

Plesmeyer weigerde te luisteren naar de fluisterende woorden van zijn vriend en stortte al de fiolen van zijn toorn op diens hoofd uit.

„Jou verraderlijk beest,” schold Samuel, nog woedender door de onverstoorbaarheid van zijn vriend. „Kijk nu eens in wat een lamme situatie je me gebracht hebt en dan over me te praten alsof ik een gek ben!”

„Is dat nu de dank, dien ik oogst,” antwoordde Rensing op fluistertoon. „Had ik dat geweten dan was ik niet

gekomen. Ik heb nog niet eens gegeten maar ben dadelijk hierheen gekomen, nadat ik haar had thuis gebracht!”

„Haar? Haar? Wie!” vroeg Samuel ten hoogste verwonderd.

„Wel 'n pracht van een meisje. Oogen donker en mooi als een paar Orchideeën,” ging Rensing enthousiast voort. „Haar zwart als de nacht en een figuur flink, koninklijk, om voor te knielen. Ik ontmoette haar in het park een uur nadat jij vertrokken was. Ik ben wat blij, Sam, dat je de zaak hier niet in orde hebt gebracht. Ik was er doodsbenaauwd voor!”

„Oh,” hoonde Samuel met een ironie waarvan de betekenis voor zijn vriend verloren ging. „Jij bent dus blij dat jouw aanzoek hier niet doorgegaan is, niet waar?”

„Dol blij, ouwe jongen!” was het antwoord van Piet.

„Zoo,” hernam Samuel met een boosaardige tinteling in zijn oogen. „Zoo, ben jij dol blij. Dan zal ik hier de lui eens even uitleggen wat 'n schoelje je ben.”

„Ga je gang,” antwoordde Piet rustig. „Maar — als jij praat, praat ik ook en dan vertel ik aan al de lui op kantoor wat 'n mooie rol je hier gespeeld hebt. Dat geeft stof tot lachen voor minstens een half jaar!”

Plesmeyer was ontwapend, hij gaf zich op genade en ongenade aan zijn vriend over. Hij liet zelfs stilzwijgend toe dat Rensing hem bij zijn kraag vatte en door de menigte leidde. Toen zij voorbij Lize gingen, beantwoordde deze den groet van Piet zeer vriendelijk en roemde luide zijn moed om zoo'n gevaarlijken gek alleen te bedwingen.

„Ze was toch niet kwaad,” merkte Piet op toen de beide vrienden het dorp verlaten hadden. „Maar een beetje nietig en bovendien houd ik niet van roodharige meisjes, 't is mijn smaak niet. — Nee dan die andere, Sam, jongen, om te stelen. Oogen donkerbruin als kastanjes en haar als . . .”

„Loop naar de pomp!” mompelde Sam.

„Ik heb geen douche noodig, amice!”

De verwensching die nu volgde, laten we gevoeglijkheidshalve maar achterwege.

Door de Russen achtergelaten machinegeweren, die in handen der Duitschers gevallen zijn.

Veldkeukens, die de Russen achtergelaten hebben.